

Hogyan őrizzük meg az amatőr rádiózást, mint hobbit

Egy alternatív nézet

Charlie Young, AG4YO

2004. január 19.

Általánosan elterjedt az a szemlélet, hogy a rádióamatőr hobbi léte és jövője a fiatalítástól függ. Mi van akkor, ha ez a felfogás téves?

Az én elméletem:

Az amatőr rádiózás jelenleg az idősebb korosztály hobbija és a jövőben is az marad.

Okfejtés:

A fenti elméletet igazoló legfontosabb jelzés a saját korosztályunkból származtatható, noha az állítás mögött nem áll tudományos igazolás. Vajon mennyi amatőrt ismersz, aki gyermekként kezdte a hobbit, majd sok, sok évig passzív lett a tanulmányainak befejezése, a randevűk, a családalapítás miatt, s a karrier megalapozás után tért vissza a hobbihoz?

Feltehetőleg elfeledkezünk arról a tényről, hogy a hobbink bizonyos élethelyzetekbe be nem illeszthető mértékben időigényes. Saját kezdeményezésű felméréseim során ötven 19-30 év közötti házaspárnak tettem fel a kérdést: Ha a házaspár férfi tagja a hobbija miatt esténként legalább egy órát, hétvégeken 2-3 órát távol töltene, vajon a feleség tolerálná-e? Az egybehangzó válasz: NEM! Ezt követően ötven, 40-55 év közötti párnak tettem fel ugyanezt a kérdést, nos a válaszok ellentétesek voltak az előzőekkel, azaz egybehangzóan IGEN! feleletet kaptam.

Az eredmények láthatóan összhangban vannak a való élettel. Az utolsó 50 QSO-ban azoknak, akik már legalább tíz éve űzik ezt a hobbit, a következő kérdést tettem fel: Folyamatosan rádióztál-e a kezdetek óta? Negyvenkilenc esetben nemleges választ kaptam, a kihagyást egy kialakult élethelyzettel indokolták.

A következő pont az, hogy átsiklunk azon tény felett, miszerint a hobbink már nem különleges többé. Hogy azzá tegyük, olyan üzemmódokat kellene a fiataloknak

ajánlani, amire ők vágyanak. Például a vezetékes és a vezeték nélküli adatátvitel, IP alapú videó és hangátvitel kommunikációs szoftvekkkel, zene letöltés, stb. Vajon miért nem tesszük ezeket a dolgokat?

Valójában nincs oka annak, hogy ezeket az üzemmódokat manapság ne lehetne támogatni a 70 centiméter feletti frekvenciákon. Egyébként világosan látszik, hogy a hobbi a 22-es csapdájában vergődik. Nincsenek fiatalok, akik a felvázolt irányba húznának, ennek következtében nincsenek fiatalokat vonzó korszerű üzemmódjaink. Adjuk hozzá azt a téves állítást, hogy a távíróvizsga, mint a rövidhullámú forgalmazás mércéje távol tartja a fiatalokat. Amennyiben a fiatalok az előzőekben felsorolt üzemmódokat szeretnének alkalmazni, nincs helyük a rövidhullámon. A nemzetközi előírások, és a szokásjog szabályozza a felhasználható adatátviteli sáv szélességet a rövidhullámú tartományban - pontosan ezen üzemmódok elkerülése érdekében.

Szembe kell néznünk azzal a ténnyel is, hogy az említett üzemmódok alkalmazásának sokkal könnyebb útjai léteznek, mint a rádióamatőrök számára (s ezt a fiatalok nagyon jól tudják). Az internet, a szélessávú adathálózatok, a kábeles hozzáférés messze meghaladják a rádiófrekvenciás átvitelt kínálta lehetőségeket. Valójában az optimális megoldás arra, hogy a frekvenciákat ezen üzemmódokra használjuk nincs is vita arról, hogy ez nem rádióamatőrök számára a BPL (vagyis a szélessávú adatátvitel az erősáramú rendszereken keresztül). Talán mégis előfordulhat, hogy rossz úton járunk a fiatalabb generációkkal folytatott párbeszédben??

Hogyan élhetjük túl?

Nos, hogy fejlesszük a hobbit a fiatalok nélkül? A statisztika szerint, ha a vizsgázottak 50 %-át egyszerűen megtarthatnánk, akkor az alapfokú vizsgások tömegéből veszítenénk évről évre. Ezáltal a növekedés meglehetősen egészséges pályára kerülne. Ugyanis ébren

tartva az alapfokú vizsgások érdeklődését a hobbi iránt vélhetőleg azt eredményezhetné, hogy idővel egyre többen tennének le a magasabb fokozatú vizsgát.

Számos idősebb amatőr saját belső motivációval rendelkezik, a fiatalokét viszont stimulálni kellene. A videón, a digitális játékokon, a kábeltévén és az interneten felnevelkedett fiatalok jobban hozzászótkak az előre megtervezett eseményekhez és a jobb szórakozáshoz. A kulcs ahhoz, hogy az amatőrökből többet megtartsuk, mint amennyit elveszítünk talán mégis egyszerű, szakértői segítség és képzés, továbbá egymást folyamatosan követő programok, mint előre tervezett események segíthetnek. A szűkebb környezetben több mint 100 rádióamatőr található, közülük mindössze öten aktívak. Ötven amatőrtársat, akiket már nem hallottam az éterben, felhívtam és érdeklődtem az inaktivitás okairól. A két leggyakoribb válasz: Nincs elég időm. 35%, Nem is igazán tudom, hogy mit kezdjek az engedéllyemmel. (50%). A maradék 15% a Már nem érdekel. választ adta. Az időhiányra hivatkozók 95%-a 45 év alatti korosztályhoz tartozott.

Ámbár megállapításaim messze nem tudományos alapon nyugszanak, felvetik azt a kérdést is, hogy mi befolyásolja a hobbi-váltást okozó döntéseket, s hogy miért nem gyűjtünk erről is több adatot. A téma közelebbi vizsgálata valóban erősen indokolt lenne. Várhatóan azt eredményezné, hogy logikus lépéseket tehetnénk az évek során elveszők megtartására.

Akciók

Javaslataim az amatőr rádiózás megmentésére:

1. Szüreteljünk le a kézre eső gyümölcsöt. Folytasuk az iskolákban és az ifjúsági szervezetekben tett erőfeszítéseinket. Végző esetben legalább a magot elvetettük.
2. Az amatőr szervezetek, mint például az ARRL és a helyi klubok rendezzenek különleges aktivitásokat az érdeklődés fenntartása céljából a morzevizsga nélküli alapfokú engedélyeseknek.
 - (a) Klub aktivitások: úgymint piknik, rókavadászat, stb
 - (b) Átjátszókra alapozott rendszeres napi aktivitások, mint a például a netek és a duma-partik (rongyrágás)
 - (c) Személyes jelenlét követelő programok, mint a például az összejövetelek, a vasárnap reggeli közös kávézás, stb.

3. Területi adatátviteli projektek, amelyekben az amatőrtársak részt vehetnek

- (a) APRS
- (b) SSTV 2 m-s átjátszókon
- (c) HAM TV 70 cm-en és feljebb
- (d) RH adatátviteli üzemmódok 6 méteren
- (e) Kiterjedt adathálózati rádióamatőr technológiák 70 cm-en, stb.

4. Megőrzési terv Amennyiben ismersz olyan amatőrt, aki inaktívvá válik, kérdezd meg, hogy miért. Számos dolgon ugyan nem segíthetünk, de az unalom miatti érdektelenné válás ellen tudunk tenni.

Következtetések

Amit manapság hallunk, csak arról szól, hogy a fiatalokban rejlik a sikerre vezető erőfeszítések kulcsa. Ezt az axiómát az idő nem bizonyította. Csak a mai média és a reklámvezérelt társadalom miatt érezzük folyamatosan azt, hogy ami öreg az eldobandó, s az újra kell lecserélni. Az amatőr rádiózás életben tartásának kulcsa egyszerűen az erősségeink felismerésében és kihasználásában rejlik. El kell fogadnunk, hogy az idők változása miatt a hobbink nem illeszkedik a fiatalabb generáció igényeihez, és azt is, hogy a nagyobb növekedéshez vezető út az általunk elérhető növekedés megőrzése.

Statisztikákat kell készíteni (figyelmen kívül hagyva saját, nem tudományos felméréseimet). Az adatok elárulják, hogy mi az optimális életkor a hobbinkhoz és a toborzást erre a csoportra fókuszálhatjuk. Ne felejtsük el, hogy a középkorúak az Egyesült Államokban 40 év körüliek (35,2 év volt 2000-ben, várhatóan 45 év lesz 2100-ben). Mi a probléma azzal a hobbival, amelyik minden korosztályból toboroz, de amelyik arra törekszik, hogy a népesség korosztály szerinti idősebb 50%-ánál fogadtassa el magát.

Végezetül ismételtelen elmondható az, hogy valamit tenni kell a legalacsonyabb vizsgafokozatú amatőrök megőrzése érdekében. Kezdjük ma! Szervezzünk péntek- és szombatesti találkozót 8 és 10 óra között valamelyik helyi, alig használt átjátszón. Szervezzünk találkozót legalább havonta egyszer valamelyik helyi parkban vagy étteremben. Tartsunk mini URH kitelepüléseket legalább évente egyszer. És emlékezzünk arra is, hogy egy idősebb amatőr elvesztését nem pótolja egy fiatalabb megnyerése. Nagyon rossz üzlet lenne, nagyon rossz.